

EVA STRÖM

Ezékiel

*Hallod, hogy énekelnek a templom falai közt?
Ki énekel? Tört hangú öregasszonyok?
Egyáltalában fekszik valaki a koporsóban? Vagy az is kifosztva áll?
Van benne valami, holt csontok, rászáradt inak,
holt inak, amelyeket izom és hús benőtt?*

*Madár a homoktartóban, tollain pettyekben vér,
tollain apró döglegyek.
Zajlik a bakteriális folyamat.*

*Az ének elhallgat, vérezni kezd a kő.
Ima horzsolja fel a követ. Hangok sebzik fel
az imát. Ének sebzi fel a köveket.*

Scholzenlust

*A szerelmes asszony étvágytalanul jött
haza, túlon túl szűkre szabott ruhában.
Volt benne valami ijesztő, mintha
a halál érintette volna meg jégkezeivel.
Percenként levelet írt kedvesének, de mindig máshova,
hol a tenyerére, hol egy falevéltre, hol a levegőbe,
és mindegyik levele így kezdődött: Mon amour, ce ne'est pas de luxe, qui me manque.*

*Szerelmem, oly könnyű meghalni Scholzenlustban.
Itt minden bádoglemezből van, minden színházi kellék.
Ha akarod, belősz az osztályterembe,
hol képzelt diákok görnyednek kellékversek fölött.
Itt minden tanterv oly becsvágyó, egyszerre tanítják
Hölderlint s Heinét.
Itt minden valós, mivelhogy nem létezik.*

*Szerelmem, nem tudom, mitől vagyok nyugodt.
Talán mert minden megtörtént már?
Belenéztem a tükörbe, fölfedeztem, hogy az arcom megváltozott.
Rájöttem, hogy a téboly egyének esetében viszonylag ritka ugyan,
annál általánosabb azonban csoportok, népek, országok, korok esetén.
Mostanában kihaló népek kiáltozását hallom szüntelenül a hegyek gerince fölött.
Próbálok kideríteni, melyek azok,
de ha felütöm a magammal hozott kézikönyveket,
azt kell látnom: a bennük lévő szavak fele megszökött.*

Az újságkihordó elaludt

Az újságkihordó elaludt.
 Összekuporodva fekszik érintetlen táskája mellett.
 Vajon jön-e erre valaki, hogy fölébressze?
 Kiálts a köréje gyűlt kíváncsiskodóknak:
 Ne féljete, nem halt meg, csupán elaludt!

Elfogytak a hírek, a jók és a rosszak egyaránt.
 A számítógépek képernyői vibrálnak, nincs mit
 közvetíteniük.
 A nyomdagépek üresen állnak, harmatot és levegőt nyomtatnak csupán.
 Ellenállóképessé váltak a tébécé-baktériumok.

A feltámadt szanatóriumok megteltek betegekkel.
 Volt, kit széndioxid-kábulat döntött le a földre. Mosolyogva és eszméletlenül
 hagyta maga mögött e földi létet, a szenvedést, a saválló rudakat.
 Egy fiatal nő menyasszonyi ruhát és fátyolt próbált,
 miközben a többiek mind drágább étkeket rendeltek maguknak,
 hogy aztán undorral és keserűen félrefordítsák fejüket.

Az út két szélén, vállukon golyószórával, katonák silbakoltak.
 Egyik-másik irgalmas szívvel havat nyújtott a menekülőknél,
 hadd oltsák szomjukat.
 Vakon meredtek a falfehér holdra.
 Rémulten látták, hogy egyenruhájukat 1914-ben varrták,
 és hogy egyre inkább apjukra hasonlítanak.

Szolnay Sándor: Fák télen